

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Sžhuv/2/2013
Identifikačné číslo spisu:	6012201162
Dátum vydania rozhodnutia:	17.12.2013
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Baricová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:6012201162.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Baricovej a členov senátu Jarmily Urbancovej a JUDr. Milana Moravu, v právnej veci žalobcu RYBA Košice, s. r. o., so sídlom v Košiciach, Južná trieda 54, zastúpeného JUDr. Andreou Tkáčovou, advokátkou so sídlom v Košiciach, Magurská 3, proti žalovanému Úradu priemyselného vlastníctva Slovenskej republiky, so sídlom v Banskej Bystrici, Jána Švermu 43, za účasti 1/ P., bytom v E., a 2/ Ryby Žilina, spol. s r. o., so sídlom v Žiline, Hviezdoslavova 5, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného z 20. septembra 2012, sp. zn. PD 29-2009/D 27585 II/107-2012, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 15. februára 2013, č. k. 24S/129/2012-31, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici z 15. februára 2013, č. k. 24S/129/2012-31 p o t v r d z u j e .

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Rozsudkom z 15. februára 2013, č. k. 24S/129/2012-31 Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal zrušenia napadnutého rozhodnutia žalovaného a rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu a vrátenia veci na ďalšie konanie. Predmetom správneho konania bol zapísaný dizajn žalobcu č. 27585 „Etiketa na označovanie potravinárskych výrobkov“, ktorý Úrad priemyselného vlastníctva ako prvostupňový správny orgán vymazal z registra dizajnov rozhodnutím z 24. novembra 2011, č. k. PD 29-2009/D 27585-I/77-2011, ktoré rozhodnutie žalovaný napadnutým rozhodnutím potvrdil a rozklad žalobcu zamietol.

Dôvodom výmazu zapísaného dizajnu č. 27585 bola skutočnosť, že napadnutý dizajn nespĺňal v čase svojho zápisu podmienku osobitého charakteru podľa § 3 ods. 1, § 5 ods. 1, 2 zákona č. 444/2002 Z. z. o dizajnoch (ďalej len „zákon o dizajnoch“), t. j. dôvod podľa § 36 ods. 1 písm. b/ zákona o dizajnoch, pretože celkový dojem, ktorý napadnutý dizajn vyvoláva u informovaného užívateľa, nie je dostatočne odlišný od celkového dojmu, ktorý u takého užívateľa vyvoláva namietaná etiketa.

Krajský súd žalobcovi vytkol nedostatky vo formulácii žalobných dôvodov, spočívajúce v ich všeobecnosti, najmä vo vzťahu k námietke, že dizajn bol zapísaný do registra dizajnov neumožňuje, aby

žalovaný vec opätovne posúdil nezávisle na už vyslovenej správnej úvahe, ale musí sa presvedčivo vyrovnat' s už vyslovenou správnu úvahou a vysvetliť rozdiely oproti predchádzajúcej, kedy žalobca ani netvrdí, že žalovaný tak nekonal. K námietke samej krajský súd uviedol, že z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia je zrejmé, že žalovaný nerozhodoval svojvoľne meniac svoj predchádzajúci názor vyslovený v správnej úvahe, ktorej výsledkom bolo zapísanie dizajnu do registra, ale na základe návrhu a dôkazov predložených v správnom konaní účastníkmi konania. Tieto žalovaný vyhodnotil každý jednotlivo a všetky vo vzájomnej súvislosti a uviedol, akými úvahami sa pritom spravoval a k akým záverom dospel, a tiež ako sa s týmito námietkami vyrovnal.

Žalobnú námietku, že sa žalovaný v rozpore so zákonom nezaoberal námietkami žalobcu uplatnenými v rozklade, vyhodnotil krajský súd ako nemajúcu oporu v odôvodnení napadnutého rozhodnutia. Z tohto naopak vyplýva, že žalovaný sa s každou z uvedených námietok (autorské práva k etikete má žalobca, nebol daný dôkaz o použití predložených reklamných letákov a sú na nich vyobrazené výrobky žalobcu, a tiež že prezentácia výrobku na portáli www.zlacenene.sk je z 03. novembra 2010) podrobne zaoberal a bez akýchkoľvek nejednoznačností opísal, z ktorých dôkazných prostriedkov aké skutočnosti zistil a tiež úvahu, k akým skutkovým záverom a ako dospel, a tiež ako sa s týmito námietkami vyrovnal.

Podľa právneho názoru krajského súdu neobstoí ani žalobný dôvod o nezákonnosti napadnutého rozhodnutia spočívajúcej v jeho nepreskúmateľnosti pre nezrozumiteľnosť a nedostatok dôvodov, a to z dôvodu, že napadnuté rozhodnutie neobsahuje údaj o tom, kde sa verejnosť mohla stretnúť s namietanými reklamnými letákmi (napr. kde a v akom množstve boli reklamné letáky distribuované) alebo komu boli výrobky s etiketou dodávané. Údava, že nepreskúmateľnosť rozhodnutia nie je spôsobená tým, že účastník konania nesúhlasí s odôvodnením rozhodnutia alebo nesúhlasí so závermi, ku ktorým správny orgán dospel, a to platí aj o tlačovinách, ktoré navrhovateľ výmazu priložil ku svojmu návrhu a ktoré boli žalovaným tak v prvostupňovom ako aj druhostupňovom konaní vyhodnotené ako reklamné materiály a teda tlačoviny určené pre verejnosť a sprístupnenie verejnosti zistil aj prostredníctvom verejne dostupnej internetovej stránky. Takéto hodnotenie vyplýva z obsahu predložených listín a ničím nevybočuje z medzí logického uvažovania. Rozhodnutie žalovaného, podľa krajského súdu, však takýmito chybami netrpí. Naopak, obsahuje precízny opis vykonaných dôkazov, úvahu, ktorou boli hodnotené tak jednotlivo ako aj vo vzájomnej súvislosti, skutočnosti a skutkové závery, ku ktorým správny orgán z vykonaného dokazovania dospel a tiež ich právne posúdenie. Úvaha, ktorou žalovaný dospel k záveru, že sú splnené podmienky na výmaz v zmysle citovaného § 36 zákona o dizajnoch z dôvodu, že v čase zápisu nebol zapísaný dizajn nový, je výsledkom logického uvažovania a hodnotenie dôkazov je súladné s obsahom predložených listín.

O trovách konania súd rozhodol podľa § 250k OSP tak, že žalobcovi nepriznal náhradu trov konania, nakoľko v správnom súdnictve má právo na náhradu len ten žalobca, ktorý je v konaní úspešný.

Proti tomuto rozsudku podal v lehote ustanovenej zákonom (§ 204 ods. 1 OSP, § 246c ods. 1 veta prvá OSP) odvolanie žalobca a žiadal ho zrušiť a vrátiť krajskému súdu na ďalšie konanie, alternatívne navrhol jeho zmenu a zrušenie napadnutého rozhodnutia žalovaného spolu s prvostupňovým správnym rozhodnutím a vrátenie veci na ďalšie konanie. Súčasne si uplatnil náhradu trov konania.

Krajskému súdu vytkol predovšetkým to, že vo svojom rozsudku vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 písm. f/ OSP), že neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností (§ 205 ods. 2 písm. c/ OSP) a tiež, že na základe vykonaných dôkazov dospel nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 205 ods. 2 písm. d/ OSP). Keďže krajský súd nebral do úvahy námietky a argumenty, ktoré žalobca uviedol vo svojom odvolaní, nevysporiadal sa s nimi, preto ich žalobca zopakoval. Výtcol krajskému súdu najmä to, že nerozhodol o jeho návrhu na odklad vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia, v ktorej časti mal rozsudok krajského súdu za nepreskúmateľný.

Poukázal na to, že medzi účastníkmi vznikol spor o výklad § 36 ods. 2 zákona o dizajnoch a o výklad procesného postupu úradu pri jeho aplikácii. Konkrétne namietol, že úrad na základe tohto ustanovenia nanovo posúdil splnenie podmienok zápisu dizajnu v čase zápisu dizajnu podľa predpisov platných v čase jeho zápisu avšak bez zohľadnenia jeho predchádzajúcej právnej argumentácie vyjadrenej v zápise.

Žalovaný sa v napadnutom rozhodnutí nevysporiadal s námietkou, že navrhovateľ výmazu nepredložil dôkazy o použití reklamných letákov vo vzťahu k spotrebiteľskej verejnosti (o ich prístupnosti), pričom na niekoľkých letákoch sú zobrazené výrobky žalobcu, z čoho je zrejmé, že navrhovateľ výmazu použil

na svoju obranu výrobky žalobcu. Následne, prezentácia výrobku na www.zlacnene.sk je z 03. novembra 2010, t. j. dva roky po podaní prihlášky dizajnu č. 27585.

Žalobca ďalej vyjadril nesúhlas s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, osobitne so záverom, že navrhovateľom výmazu predložené dôkazné materiály jednoznačne preukazujú, že k verejnému využívaniu namietaných etikiet došlo pred dátumom, od ktorého prislúcha majiteľovi dizajnu právo prednosti.

Namietol, že žalovaný sa presvedčivo nevysporiadal s už vyslovenou správnou úvahou a preukazne nevysvetliť rozdiely oproti tej, ktorú vyslovil pri zápise sporného dizajnu. Výkonaním zápisu dizajnu totiž žalovaný autoritatívne prejavil a konkretizoval a naznačil vytváranie právnej praxe vo vzťahu k verejnosti. Má za to, žalovaný pochybil pri svojom rozhodovaní, pretože mal rozhodovať na základe skutkového stavu zisteného z predložených dôkazov, ktoré boli účastníkmi predložené alebo navrhnuté. Podľa § 5 ods. 1 zákona o dizajnoch sa pri posudzovaní „celkového dojmu pri posudzovaní osobitého charakteru nového dizajnu informovaným užívateľom,“ ale sa v odôvodnení priklonil k názoru navrhovateľa bez toho, aby uviedol ako k takému záveru dospel. Vzhľad napadnutého dizajnu spĺňal podmienku osobitého charakteru stanovenú v §5ods.1 zákona o dizajnoch v čase zápisu dizajnu. Žalobca považuje napadnuté unesenie žalovaného za nezdôvodnené z dôvodu, že správny orgán nevyjadril dostatočne, bezchybne a úplne právnu argumentáciu odôvodnenia svojich rozhodnutí. Napadnuté rozhodnutie žalovaného bolo v rozpore s § 3 ods. 1, 4 a § 34 ods. 5 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (ďalej len „správny poriadok“).

Na záver svojho odvolania žalobca zdôraznil, že konanie súdu považuje za odmietnutie spravodlivosti, a má za to, že mu cit. rozhodnutím krajský súd odoprel jeho zákonné právo na spravodlivý proces, ktoré je garantované zákonom, a to OSP a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“).

K odvolaniu žalobcu na výzvu súdu žalovaný a účastník Ryba Žilina, spol. s r. o. doručili svoje písomné vyjadrenia.

Žalovaný navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky tento rozsudok v zmysle ustanovenia § 219 OSP ako vecne správny potvrdil a účastníkom konania nepriznal právo na náhradu trov konania.

Odvolacie námietky a ostatné tvrdenia žalobcu žalovaný v celom rozsahu odmietol ako neopodstatnené. Argumentáciu žalobcu považuje za právne neudržateľnú. Poznamenal, že odvolanie žalobcu je len upravenou verziou žaloby žalobcu z 25. októbra 2012, preto poukázal odkazuje aj na obsah svojho vyjadrenia k predmetnej správnej žalobe zo dňa 30. novembra 2012. Žalovaný je presvedčený, že jeho druhostupňové aj prvostupňové rozhodnutie sú zákonné, vecne správne, náležité a zrozumiteľne odôvodnené a boli vydané v súlade s platnými hmotnoprávnymi aj procesnoprávnymi právnymi predpismi. Žalovaný sa plne stotožňuje s prvostupňovým súdom, ktorý zamietajúc žalobu v zmysle § 250jods. 1 OSP ako nedôvodnú uzatvoril, že „z dôvodov uvedených v žalobe boli postup správneho orgánu a napadnuté rozhodnutie v súlade so zákonom.“

K námietke žalobcu, že rozhodnutím o výmaze zapísaného dizajnu došlo k novému posúdiť splnenie podmienok zápisu dizajnu v čase zápisu dizajnu podľa predpisov platných v čase jeho zápisu avšak bez zohľadnenia jeho predchádzajúcej právnej argumentácie vyjadrenej v zápise, uviedol, že zápis do registra dizajnov síce zakladá domnienku, že predmet prihlášky dizajnu spĺňa všetky podmienky, ktoré zákon kladie pre jeho zápis (tzv. zápisnú spôsobilosť), t. j. aj novosť a osobitý charakter. Táto domnienka je však vyvrátiteľná a platí dovtedy, kým sa nepreukáže opak vo výmazovom konaní. Zákonodarca túto vyvrátiteľnú domnienku explicitne vyjadril v § 36 ods. 1 písm. b/ zákona o dizajnoch.

Tvrdenia ohľadom autorských práv k etikete z roku 2008, ako aj tvrdenia o tom, že navrhovateľ použil fotografie výrobkov žalobcu na podporu vlastných tvrdení, žalovaný odmieta ako irelevantné a nespôsobilé zmeniť výsledok hodnotiacej správnej úvahy. Prekážkou novosti dizajnu je v zmysle § 6 ods. 3 zákona o dizajnoch aj zhodný dizajn sprístupnený verejnosti skôr ako 12 mesiacov pred podaním prihlášky dizajnu následkom prípadného porušenia autorských práv či akýchkoľvek iných absolútnych alebo relatívnych práv žalobcu. Tieto skutočnosti sú v napadnutom rozhodnutí podrobne vysvetlené.

K námietke žalobcu, že reklamné letáky navrhovateľ predložil len v jednom kuse, žalovaný uvádza, že pre účely posudzovania kritéria novosti dizajnu je postačujúce čo i len jedno sprístupnenie zhodného dizajnu verejnosti pred dňom vzniku práva prednosti dizajnu (vystavenie, použitie v obchode alebo iné sprístupnenie). Podmienkou sprístupnenia zhodného dizajnu verejnosti nie je preukázanie reálneho

oboznámenia sa určitej časti spotrebiteľskej verejnosti s dizajnom (tzv. subjektívna novosť), ale pojem „sprístupnenie verejnosti“ je potrebné viazať výlučne na dostupnosť prameňa (tzv. objektívna novosť), tak ako je uvedené v napadnutom rozhodnutí.

Pokiaľ ide o ďalšiu námietku žalobcu, že prezentácia výrobku na portáli www.zlcnene.sk je z dátumu 03. novembra 2010, žalovaný uvádza, že na tomto dôkazovom materiáli je jasne uvedená platnosť akcie od 26. júna 2008 do 02. júla 2008; dátum 03. november 2010 zobrazený na tomto materiáli len vypovedá o tom, kedy bol uvedený materiál vytlačený z internetu.

Následne upriamil pozornosť na tvrdenie žalobcu o tom, že „predložené dôkazové materiály (namietaná etiketa r. 2008) navrhovateľom, týkajúce sa spol. Color Cap ako aj Radaflex sa tykali výlučne etikety (pozn. dodávky + výroby), ktoré distribuoval do predajnej siete v rámci Slovenskej republiky výlučne žalobca, súčasne výrobky boli označované obchodným menom majiteľa dizajnu (pozn. a to aj rámci spoločnej firmy RADOMA),“ ktorým podľa názoru žalovaného žalobca sám jednoznačne potvrdil, že výrobky, v ktorých bol stelesnený zhodný dizajn, boli sprístupnené verejnosti pred podaním prihlášky dizajnu.

Žalovaný pre úplnosť poukazuje na bod 13 recitálu smernice 98/71/ES o právnej ochrane dizajnov. V zmysle cit. smernice „posúdenie toho, či má dizajn osobitný charakter, by sa malo zakladať na tom, či celkový dojem, vyvolaný u informovaného užívateľa po prehlíadaní si dizajnu, sa zreteľne odlišuje od toho, ktorý v ňom vyvolal už existujúci dizajn, berúc do úvahy povahu výrobku, na ktorý sa dizajn použije alebo v ktorom je začlenený, a najmä priemyselné odvetvie, do ktorého patrí a stupeň voľnosti pôvodcu dizajnu pri jeho vytvorení.“ K pojmu „informovaný užívateľ“ poukázal na právny názor vyslovený Súdny dvorom Európskej únie, podľa ktorého sa informovaný užívateľ má chápať „ako pojem v strede medzi priemerným spotrebiteľom, na ktorého sa vzťahujú účinky predpisovo ochrannej známky, od ktorého sa nevyžadujú nijaké špecifické znalosti a ktorý priamo neporovnáva odporúčajúce si ochranné známky, a odborníkom s podrobnými technickými znalosťami. Pojem informovaný užívateľ tak možno chápať ako pojem opisujúci užívateľa, ktorý nie je priemerne pozorný, ale osobitne obozretný, či už z dôvodu jeho osobnej skúsenosti alebo jeho rozsahu vedomostí v danej oblasti.“ (C-281/10 P bod 53, C 101/11 P a C 102/11 P bod 53). Z toho žalovaný uzavrel, že osobitý charakter má dizajn vtedy, ak jeho vzhľad predstavuje taký súhrn vonkajších znakov, ktorý ako celok pri porovnaní so skôr zverejnenou vonkajšou úpravou výrobku vyvoláva u informovaného užívateľa odlišný celkový dojem.

Na záver vyjadrenia žalovaný poznamenal, že v oboch rozhodnutiach boli podrobne popísané vonkajšie znaky vyplývajúce z vyobrazenia napadnutého dizajnu a tiež vonkajšie znaky, ktorými sa podľa predložených dokladov (materiálov č. 27, 28, 29, 30 a 31) vyznačuje obal namietaného výrobku a odôvodnene dospel k záveru, že nemožno poprieť, že celkový dojem, ktorý porovnávané vonkajšie úpravy vyvolávajú u informovaného užívateľa, sa nebude líšiť. S ohľadom na uvedené žalovaný ani nemohol dospieť k inému záveru ako ku konštatovaniu, že napadnutý dizajn v čase zápisu nespĺňal podmienku osobitého charakteru v zmysle § 5 ods. 1 zákona o dizajnoch. Poukázal tiež na spôsob, ako sa s touto námietkou vysporiadal krajský súd.

Účastník konania Ryba Žilina, spol. s r. o. zhodne so žalovaným navrhol odvolaním napadnutý rozsudok krajského súdu krajského súdu ako dôvodný a správny.

Vyjadril nesúhlas s námietkami žalobcu uvedenými v odvolaní. Poukázal na to, že na rozdiel od názoru žalobcu, skutočnosť, že Úrad priemyselného vlastníctva Slovenskej republiky (ďalej len „ÚPV SR“) zapíše dizajn do registra nezakladá žiadny autoritatívny precedens alebo nevyvrátiteľnú domnienku, že v čase zápisu neexistovali skoršie zhodné dizajny alebo dizajny, od ktorých by sa prihlasovaný dizajn líšil v nepodstatných znakoch. Táto skutočnosť je odôvodnená tým, že ÚPV SR nevykonáva rešerš prieskumom trhu. V čase zápisu preto môžu existovať zhodné alebo podobné dizajny, o ktorých však ÚPV SR nemá vedomosť. Preto pri podaní návrhu na výmaz treťou osobou ÚPV SR nanovo posudzuje splnenie podmienok novosti a osobitého charakteru, a to s ohľadom na dôkazy predložené v takomto výmazovom konaní.

Podľa názoru účastníka Ryba Žilina, spol. s r. o. žalovaný pri rozhodovaní o výmaze dizajnu žalobcu vychádzal zo spoľahlivo zisteného skutkového stavu na základe predložených a vykonaných dôkazov. V odôvodnení rozhodnutia o výmaze, ako aj rozhodnutia o rozklade žalovaný podrobne zdôvodnil, na základe akých právnych predpisov, vykonaných dôkazov a ich vyhodnotenia dospel k rozhodnutom

výmaze dizajnu žalobcu. Žalovaný v správnom konaní rešpektoval všetky príslušné hmotnoprávne a procesnoprávne predpisy a jeho prvostupňové i druhostupňové rozhodnutie, ako aj postup im predchádzajúci sú zákonné. Rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici o zamietnutí žaloby žalobcu preto účastník Ryba Žilina, spol. s r. o. považuje za správny a zákonný.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP), preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 veta prvá OSP), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 OSP) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nemožno priznať úspech.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb (§ 244 ods. 1 OSP).

Podstatou správneho súdnictva je ochrana práv občanov a právnických osôb, o ktorých sa rozhodovalo v správnom konaní; ide o právny inštitút, ktorý umožňuje, aby sa každá osoba, ktorá sa cíti byť rozhodnutím či postupom orgánu verejnej správy poškodená, dovolala súdu, ako nezávislého orgánu a vyvolala tak konanie, v ktorom správny orgán už nebude mať autoritatívne postavenie, ale bude účastníkom konania s rovnakými právami, ako ten, o koho práva v konaní ide.

Úlohou správneho súdu pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku je posudzovať, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkmi konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúce vydaniu napadnutého rozhodnutia. V rámci správneho prieskumu súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 OSP).

Predmetom konania v tunajšej veci je preskúmavanie zákonnosti rozhodnutia o výmaze zapísaného dizajnu z dôvodu, že tento v čase svojho zápisu nespĺňal podmienku novosti podľa § 3 ods. 1, § 4 ods. 1 zákona o dizajnoch a ani podmienku osobitého charakteru podľa § 3 ods. 1, § 5 ods. 1, 2 zákona o dizajnoch (§ 36 ods. 1 písm. b/ zákona o dizajnoch).

Prvostupňový správny orgán tak rozhodol na základe návrhu Ryba Žilina, spol. s r. o., pričom právne závery, ku ktorým dospel, boli v zásade zopakované v napadnutom rozhodnutí žalovaného, ktorým bol rozklad žalobcu zamietnutý a prvostupňové správne rozhodnutie potvrdené. Na základe žaloby krajský súd právne závery žalovaného, ako aj postup, ktorý predchádzal vydaniu napadnutého rozhodnutia, vyhodnotil ako vecne a právne správne.

Žalobca vo svojom odvolaní proti rozsudku krajského súdu v zásade nijako nekonkretizuje uvedené dôvody, ktoré majú zakladať nezákonnosť rozsudku. Konštatuje síce, že krajský súd „vo svojom rozsudku vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 písm. f/ OSP), že neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonával navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností (§ 205 ods. 2 písm. c/ OSP) a tiež, že na základe vykonaných dôkazov dospel nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 205 ods. 2 písm. d/ OSP),“ avšak ktoré postupy a právne závery sú základom týchto väd rozsudku a konania pred súdom, už neuvádza. Z ďalšieho obsahu odvolania možno iba odvodzovať, že nezákonnosť rozsudku krajského súdu vidí v skutočnosti, že sa vôbec nevysporiadal,

resp. že sa nesprávne vysporiadal s námietkami, ktoré žalobca vzniesol žalobe a ktoré následne v odvolaní zopakoval. V záverečnom tvrdení žalobcu, že odvolaním napadnutý rozsudok je v rozpore s OSP (bez ďalšieho) a čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, absentuje aj len naznačenie akejkoľvek súvislosti s konaním pred súdom v jeho veci.

Najvyšší súd preskúmal rozsudok krajského súdu z toho hľadiska, či v konaní pred ním nedošlo k takým vadám, ktoré by mali za následok jeho nezákonnosť a nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 212 ods. 3 OSP).

Pokiaľ žalobca namieta, že krajský súd sa nevenoval a nevysporiadal s námietkami, ktoré uviedol v odvolaní, najvyšší súd udáva, že nie je úlohou krajského súdu, ako prvostupňového súdu v správnom súdnictve vysporiadať sa s námietkami žalobcu v odvolaní. Pre krajský súd je východiskovým dokumentom, čo do rozsahu a povahy námietok voči napadnutému rozhodnutiu a správne konaniu, ktoré mu predchádzalo, žaloba. Preto má najvyšší súd za to, že túto námietku nemožno hodnotiť inak než ako neopodstatnenú. Navyše, táto námietka nemá opodstatnenie aj z dôvodu, že krajský súd sa týmito námietkami vo svojom rozsudku zaoberal. Najvyšší súd ďalej skúmal, či spôsob, akým sa krajský súd s týmito námietkami vysporiadal, nezaložil niektorú zo žalobcom vytýkaných väd.

K odvolaciemu dôvodu podľa § 205 ods. 2 písm. c/ OSP, t. j., že krajský súd neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonával navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, najvyšší súd poukazuje na skutočnosť, že v konaní neboli navrhnuté žiadne dôkazy, osobitne nie zo strany žalobcu. Krajský súd skutkový stav posudzoval teda na základe obsahu administratívneho spisu, ku ktorého obsahu žalobca námietky nevzniesol. V tomto smere najvyšší súd poukazuje na § 250i ods. 1 OSP, v zmysle ktorého je pre súd v správnom súdnictve rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia. Teda, hoci zákon umožňuje súdu vykonať dokazovanie, toto sa obmedzí len na dôkazy nevyhnutné na preskúmanie napadnutého rozhodnutia; s výnimkou vecí podľa § 250i ods. 2 OSP (plná jurisdikcia) súdy v správnom súdnictve nevykonávajú dôkazy vykonané správnym orgánom, iba hodnotia, či vykonané dokazovanie bolo v súlade so zákonom (či dokazovanie vykonané v správnom konaní zodpovedá požiadavkám na zákonnosť správneho konania, či nedošlo k porušeniu procesných práv účastníka správneho konania, resp. až k zneužitiu právomoci zverenej zákonom správneho orgánu, a to v rozsahu a smere vymedzenými žalobou).

Aj preto, pokiaľ žalobca bližšie nešpecifikuje svoju námietku, že krajský súd na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 205 ods. 2 písm. d/ OSP), nemožno túto zodpovedať inak, než opätovným poukazom na § 250i ods. 1 OSP, ako je uvedené vyššie.

Napokon, námietka, že krajský súd vec nesprávne právne posúdil (§ 205 ods. 2 písm. f/ OSP) postráda spresnenie, uvedenie, vo vzťahu ku ktorej zo žalobných námietok sa krajský súd dopustil tohto pochybenia. S ohľadom na ďalší text odvolania, ktorý je obsahovo totožný s textom žaloby, sa možno len domnievať, že námietka sa týka posúdenia celkovej zákonnosti právneho záveru žalovaného vo vzťahu k § 36 ods. 2 zákona o dizajnoch.

Podľa § 36 ods. 2 zákona o dizajnoch úrad vymaže z registra priemyselný vzor zapísaný podľa doterajších predpisov, ak sa v konaní začatom na návrh tretej osoby alebo z úradnej moci dodatočne preukáže, že neboli splnené podmienky na jeho zápis podľa predpisov platných v čase jeho zápisu.

Základné podmienky pre zápis dizajnu upravuje § 3 ods. 1 zákona o dizajnoch. V prvom rade zákon vyžaduje, aby dizajn bol v čase zápisu nový a mal osobitý charakter. Za nový dizajn sa považuje v prípade, ak nebol zhodný dizajn sprístupnený verejnosti pred dňom vzniku práva prednosti (§ 32), pričom dizajny sa považujú za zhodné, ak sa ich znaky odlišujú iba v nepodstatných detailoch. (§ 4 zákona o dizajnoch). Z podmienky osobitného charakteru vyplýva požiadavka na celkový dojem, ktorý u informovaného užívateľa vyvoláva, aby sa odlišoval od celkového dojmu, ktorý u takého užívateľa vyvoláva dizajn sprístupnený verejnosti pred dňom vzniku práva prednosti (§ 32), pričom pri posudzovaní osobitného charakteru sa prihliada na mieru tvorivej voľnosti, ktorú mal pôvodca dizajnu pri tvorbe dizajnu (§ 5 zákona o dizajnoch).

Právo prednosti prihlasovateľovi vznikne a/ dňom podania prihlášky alebo b/ dňom práva prednosti podľa medzinárodného dohovoru (§ 32 ods. 2 zákona o dizajnoch).

Prvostupňový správny orgán aj žalovaný sa v rozhodnutí zaoberali oboma podmienkami zápisu napadnutého dizajnu, keďže navrhovateľ výmazu namietal ich nenaplnenie v čase zápisu a dospeli k záveru, že zákonné podmienky ochrany dizajnu (a teda aj zápisu dizajnu) podľa § 5 zákona o dizajnoch neboli naplnené, pretože celkový dojem, ktorý vyvoláva napadnutý dizajn u informovaného užívateľa nie je dostatočne odlišný od celkového dojmu, ktorý u takeého užívateľa vyvoláva namietaná etiketa. Žalovaný v napadnutom rozhodnutí v tomto smere poukázal na skutočnosť, že vo všeobecnosti platí, že osobitý charakter dizajnu nemôže zabezpečiť skutočnosť, že sa od skoršieho dizajnu (so skorším právom prednosti alebo skôr sprístupnenému verejnosti) odlišuje vo viacerých detailoch. Osobitý charakter má dizajn vtedy, ak jeho vzhľad predstavuje taký súhrn vonkajších znakov. Ktorý ako celok pri porovnaní so skôr zverejneným dizajnom, vyvoláva u hodnotiteľa, ktorým má byť informovaný užívateľ, odlišný celkový dojem.

Ako vyplýva z pripojeného spisu i z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, žalovaný nielen skonštatoval, že preskúmal navrhovateľom predložené dôkazové materiály jednotlivo, ako aj spolu vo vzájomnej súvislosti a zistil, že na dôkazových materiáloch č. 25, 26, 27, 28, 29, 30 a 31, t. j. grafických návrhoch od spoločnosti ColorCap, s. r. o., výtlačku z internetovej stránky www.zlacnene.sk (platnosť akcie je uvedená od 31. augusta 2005 do 11. septembra 2005) a reklamných letákov, ktoré sú datované v mesiacoch júl a október 2006 a november a december 2007, tzn. niektoré takmer štyri roky pred podaním prihlášky napadnutého dizajnu, je zobrazený výrobok „Treska v majonéze“ v téglike s etiketou, ktorej vonkajšie znaky ďalej popísal, ale svoje tvrdenie aj fakticky naplnil.

Oba správne orgány zohľadnili tiež § 5 ods. 2 zákona o dizajnoch a vzali do úvahy mieru tvorivej voľnosti akú mal pôvodca dizajnu pri jeho tvorbe. V danom prípade ide o etiketu na potravinársky výrobok, tzn., že miera tvorivej voľnosti je prakticky neobmedzená, pretože vzhľad etikety na výrobok - tresku, nie je obmedzený žiadnymi zvláštnymi predpismi alebo funkčnými okolnosťami, ktoré by musel spĺňať. Dospeli k záveru, že ak pôvodca napadnutého dizajnu zvolil etiketu, na ktorej sa všetky podstatné prvky, ako aj ich umiestnenie presne zhodujú s vonkajšou úpravou výrobku „Treska v majonéze“ zobrazenou na navrhovateľom predložených dôkazových materiáloch č. 27, 28, 29, 30 a 31 a doplnil len popisné údaje a čiarový kód, nemožno uvažovať o tom, že napadnutý dizajn má v porovnaní so skôr zverejneným dizajnom osobitý charakter.

Úvahu, ktorou žalovaný k týmto záverom dospel, vyhodnotil krajský súd ako výsledok logického uvažovania a hodnotenia dôkazov v súlade s obsahom predložených listín. Po oboznámení sa s obsahom administratívneho spisu najvyšší súd nezistil žiadne pochybenie v tomto smere. Rovnako má najvyšší súd za správny aj záver krajského súdu vo vzťahu k námietke žalobcu, že žalovaný neposudzoval celkový dojem, ktorý dizajn zanechal na informovanom užívateľovi. Krajský súd uzavrel, že námietka nemá oporu, keďže žalovaný sa podrobne venoval úvahe, ktorá viedla k záveru, že zapísaný dizajn nemohol v porovnaní s namietanými výrobkami z rokov 2005 až 2008 u informovaného užívateľa zanechať odlišný dojem a prečo.

Pokiaľ žalobca namieta výpovednú hodnotu reklamných letákov, resp. výtlačku internetovej stránky, s namietanými výrobkami, ktorých obaly konkurujú napadnutému dizajnu ešte pred dňom vzniku jeho práva prednosti, najvyšší súd uvádza, že ani v tomto smere nemožno žalobcovým tvrdeniam priznať relevanciu. S povahou a časovou orientáciou materiálov (ponuka na portáli www.zlacnene.sk ; reklamné letáky z júla a októbra 2006 a novembra a decembra 2007) sa žalovaný v napadnutom rozhodnutí podrobne vysporiadal, zodpovedajúc aj námietku žalobcu vo vzťahu k preukázaniu, či tieto materiály boli skutočne použité a v akom rozsahu boli sprístupnené verejnosti. Z odvolaním napadnutého rozsudku vyplýva, že krajský súd sa týmto posúdením námietok žalobcu vzneseným v rozklade zaoberal a vyhodnotil ho ako správne. Voči právnym úvahám a záverom žalovaného v tomto smere, a teda ani voči rozsudku krajského súdu, nemá ani najvyšší súd žiadne výhrady.

Rovnako správne sa žalovaný vysporiadal aj s námietkou autorského práva k napadnutému dizajnu, keď uviedol, že otázka práv k dizajnu ako autorskému dielu nie je predmetom posúdenia v tomto konaní.

Podľa § 250c ods. 1 OSP žaloba nemá odkladný účinok na vykonateľnosť rozhodnutia správneho orgánu, pokiaľ osobitný zákon neustanovuje niečo iné. Na žiadosť účastníka môže predseda senátu uznesením vykonateľnosť rozhodnutia odložiť, ak by okamžitým výkonom napadnutého rozhodnutia hrozila závažná ujma. Ak predseda senátu nevyhoví žiadosti, upovedomí o tom účastníka.

Z citovaného zákonného ustanovenia jasne vyplýva, že odklad vykonateľnosti nie je nárokovateľný a že súd o návrhu na odklad vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia rozhoduje uznesením jedine v prípade, ak návrhu vyhovie. V opačnom prípade účastníka upovedomí bez vydania rozhodnutia. Hoci krajský súd nepostupoval vo vzťahu k návrhu žalobcu na odklad vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia v súlade s § 250c ods. 1 OSP, táto skutočnosť nezakladá nepreskúmateľnosť, resp. inú vadu majúcu za následok nezákonnosť odvolaním napadnutého rozsudku. Najvyšší súd poukazuje tiež na to, že krajský súd vo veci samej rozhodol približne tri mesiace od doručenia žaloby (05. novembra 2012).

Najvyšší súd, rovnako ako krajský súd, dospel k záveru, že žalovaný a ani správny orgán prvého stupňa v konaní predchádzajúcim vydaniu napadnutého rozhodnutia postupovali v súlade so zákonom. Napadnuté rozhodnutie teda nezaťažili ho vadou majúcou za následok jeho nezákonnosť, vychádzali z dostatočne vykonaného dokazovania, ich skutkové závery zodpovedajú predloženým dôkazom, vysporiadali sa s námietkami žalobcu voči jednotlivým dôkazom. Svoje zistenia uviedli v odôvodnení každého z rozhodnutí, pričom správne na zistený skutočný stav aplikovali právne normy a vyvodili záver, že je namieste dizajn žalobcu vymazať z registra, pretože v čase jeho zápisu neboli splnené podmienky pre poskytnutie ochrany v režime zákona o dizajnoch.

Námietku žalobcu, že konanie krajského súdu je odmietnutím spravodlivosti a krajský súd mu ním odoprel jeho zákonné právo na spravodlivý proces garantované zákonom, a to OSP a čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, najvyšší súd z dôvodu jej nekonkrétnosti nemôže preskúmať. Preto neostáva iné, ako po oboznámení sa so súdnym spisom skonštatovať jej neopodstatnenosť. Krajský súd postupoval v konaní korektne, rešpektoval požiadavky pre zachovanie práv účastníkov v konaní pred súdom, svoje právne úvahy zrozumiteľne uviedol v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku, pričom jeho záverom nemožno vytknúť ani vecnú, ani právnu nesprávnosť.

S ohľadom na uvedené najvyšší súd má za to, že neexistuje dôvod pre zmenu alebo zrušenie rozsudku krajského súdu, keďže tento je po vecnej i právnej stránke správny, a to nielen v časti výroku, ale aj jeho odôvodnenie vykazuje vysoký stupeň jasnosti a zrozumiteľnosti. Preto rozsudok krajského súdu potvrdil (§ 219 ods. 1, 2 OSP, § 250ja ods. 3 OSP).

O trovách odvolacieho konania rozhodol najvyšší súd tak, že neúspešnému žalobcovi právo na ich náhradu nepriznal. Žalovanému právo na náhradu trov konania zo zákona neprislúcha, čo sa vzťahuje i na účastníkov P. a Ryba Žilina, spol. s r. o., ktorí si najmä náhradu trov konania pred súdom neuplatnili. (§ 224 ods. 1 OSP, § 246c ods. 1 veta práv OSP, § 250k OSP).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok **n i e j e** prípustný.